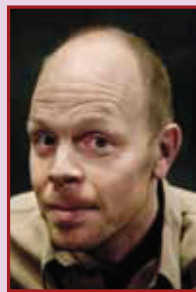

Jacke Sjödin

Idag röd, imorgon död...

Rubriken grinar emot mig i tidningen:

RÖDHÅRIGA ÄR ETT UTDÖENDE SLÄKTE

Det är National Geographic som rapporterar att forskare har sett att allt färre föds med rött hår. Detta faktum kommer sig av att människor flyttar runt allt mer, och att den redan sällsynta röda genen därför sakta men säkert håller på att försvinna helt. Det kan förvisso räcka med att bara en av föräldrarna är rödhårig för att få ett rödhårigt barn, men chansen ökar förstås betydligt om båda föräldrarna bär på genen. Idag är bara cirka två procent av jordens befolkning rödhåriga, och nu kalkylerar dessa forskare med att de rödhåriga är utdöda redan om futtiga hundra år.

Och som rödhårig kan jag tyvärr inte göra annat än att vidimera forskarnas teorier. Jag märker personligen att utdöendeprocessen redan har tjuvstartat. Allt här högst uppe på skulden har redan dött ut och ramlat av, och resten av kalufsen tycker jag i ärlighetens namn ser rätt hängig ut också, så den är nog på väg att gå samma sorgliga öde till mötes. (I övrigt vill jag påpeka att jag mår bra och inte har några krämpor. Jag har förvisso en död framtand, men det är ju en procentuellt sett så liten

del av mej, så det räknas väl inte i sammanhanget. Den är dessutom hårlös.)

Och det finns positiva sidor med det här utdöendet också. Det är inte utan att det känns lite spännande och speciellt att vara en av de sista. Som en gammal dinosaurie vandrar man runt här i godan ro, och rätt som det är har man hamnat på Wikipedias lista över utdöda arter tillsammans med mammut, dront, pungvarg och andra udda figurer i det historiska artbiblioteket.

Det tråkiga är möjligen det att vi rödhåriga inte dör ut på något särskilt spektakulärt vis. Dinosaurierna fick ju klart mer smaskiga rubriker med teorier om en enorm asteroid som smackade in i jorden för sisådär 65 miljoner år sedan och slog ut hela gänget så det skvätte dinosaurieben långt ut i världsaltet! I jämförelse med det känns det ju utan tvekan lite blekt att dö ut på grund av en långsamt försvagad gen.

Men man får försöka se det positiva i kråksången. Man kanske stoppas upp och hamnar på

naturhistoriska riksmuséet som en av planetens sista rödhåriga, så framtida barnkullar får beskåda denna märkliga människotyp som sitter i en glasmonter med sin röda kalufs på ända och sina bleka fingrar på ett tangentbord. Och på en skylt på monterns utsida kan man läsa:

RÖDHÅRIG KÅSÖR (Ruber Pilus Kåsörus). Denne man var en halvtrist typ som skrev kåserier i olika tidskrifter under 2000-talets början. Det röda pigmentet gjorde håret rött och huden blek, vilket gav kåsören sveda om han vistades i solen. Den röda kalufsen påverkade omgivningen på olika sätt. I barndomen ville tanter gärna rufsa i den och äldre pojkar gärna slita i den. Annars levde Ruber Pilus Kåsörus ungefär som vanliga människor. Arten dog ut under 2100-talet.

Jacke Sjödin